

Beszéd a kommunizmus áldozatainak emléknepjén

Szombathely, 2009. február 24.

Tisztelt Megemlékezők, Kedves Honfitársaim!

90 esztendővel ezelőtt, 1919-ben az első magyarországi kommunista diktatúra egyik főembere egy Sámuel Tibor nevű 29 éves fiatalember volt.

Sámuel elvtárs nevét valamikor az előkelőbb hangzásúnak vélt Szamuelyre változtatta, ám ezután már füttyült minden előkelőségre: a diktatúra terrorszervezetének vezetője lett. Jellemében különösen veszélyes elegyet alkotott a korlátoltság és a rosszindulat. Pár hónapos kiskirályságát utazgatással töltötte. Páncélvonatra szállt egy századnyi martalóccal, s bejárta Csonka-Magyarországot. Ha nesztét vette, hogy valahol valakiknek nem tetszik a rendszer, az őket mindenükből – hazájukból, hitükből, tulajdonukból, becsületükből – kiforgató bolsevizmus, s ennek hangot is adtak, akkor ott termett, hogy példát statuáljon. Szokása volt, hogy az eléje vezetett szerencsétleneket szó nélkül, egy hanyag kézmozdulattal ítélte halálra. Itt, Nyugat-Dunántúlon is számos ártatlan áldozata volt: egyszerű földművesek, katonák, papok, értelmiségiek. Vas megyében Nemesböd, Kőszeg, Gencsapáti voltak a véres terror, a kegyetlen kivégzések leghírhedtebb helyszínei. Szamuely 1919. húsvét vasárnapján Győrbe, tanulóéveinek városába utazott, és ott beszédet mondott. Beszédének szövege fennmaradt. Többek között ezeket mondta a feltámadás ünnepén:

„A hatalom a kezünkben van. Aki azt akarja, hogy visszatérjen a régi uralom, azt kíméletlenül fel kell akasztani. Az ilyenek bele kell harapni a torkába.

... A vértől nem kell félni. A vér – acél: erősíti a szívet, erősíti a proletár öklöt. Hatalmassá fog tenni bennünket a vér. A vér lesz az, amely az igazi kommünvilághoz elvezet minket.

Ki fogjuk irtani, ha kell, az egész burzsoáziát...”

És hozzáfogott.

Tisztelt Megemlékezők!

Az 1919-es magyargyűlölő kommunista rendszer, amelyet több mint negyven évig kötelezően ünnepeltünk, amelyről már kisiskolás korunkban meg kellett jegyeznünk, hogy az volt a „dicsőséges 133 nap”, a rendelkezésére álló ezen rövid idő alatt 590 honfitársunkat gyilkolta meg – naponta ötöt –, ezeket csukott börtönbe ártatlanul, miközben az egész magyarországi társadalmat megnyomorította és megfélemlítette.

Tudjuk persze jól, hogy mindez apróság ahhoz képest, amit 1945 után zúdított ránk az idegen fegyverek segítségével nyakunkra ült erőszakszervezet.

Mégis, fontos emlékeznünk a kezdetekre, hogy fejet hajthassunk az akkori áldozatok előtt, és még inkább azért, hogy ne feledjük: a kommunizmus nem az eredeti jószándékok eltorzulása volt, hanem eleve bűnben fogant és bűnözésre szerveződött. Sajnos, még ma is akadnak jóhiszemű, de megtévesztett emberek, akik nem hajlandók lemondani illúzióikról, és olyasmiket hangoztatnak, hogy bizony az alapok jók voltak, Marx és Lenin jót akart, nem is szólva Kádár Jánosról, meg hogy tulajdonképpen a kereszténység megalapítója lett volna az első szocialista. Mint hogyha a testet öltött szeretetnek lehetne bármi köze az osztálygyűlölethez és a leszámolást hirdető ideológiához. S mint hogyha a proletárdiktatúra és a vörösteror nem szóról szóra azt valósította volna meg, ami pl. a *Kommunista Kiáltvány* vagy az *Állam és forradalom* gyűlölettől átforrósodott lapjain olvasható. Vagyunk még néhányan, akik ismerjük ezeket a műveket, és tanúsíthatjuk, hogy nincsenek olyan alapok, amikhez vissza lehetne térni: a kommunista ideológia alapjaiban téves és gonosz: téves, amennyiben ellentmond az emberi természetnek, és gonosz, amennyiben nem mond ellent, hanem ezen emberi természet legrosszabb hajlamaira épít.

Ma, a kommunizmus áldozatainak emlékűnnepén mintegy százmillió ártatlan áldozatra emlékezünk.

Magyarországon, a csonka hazában a második világháború végétől a hatvanas évek közepéig szinte megszakítatlanul folytak a politikai indítékú gyilkosságok és kivégzések. Az elszakított területek legnagyobb részén – a Szent Korona országának kétharmadán – még bestiálisabb volt a rendszer: a kommunisták osztálygyűlölete a magyargyűlölő sovinizmussal párosulva arányaiban még nagyobb pusztítást végzett a magyar lakosság körében, mint a határokon innen. Gondoljunk csak a délvidéki többtízezer ártatlan magyar áldozatra, vagy Kárpátaljára, ahol az 1944 őszen bevonuló vörösök a 18 és 60 éves kor közötti összes magyar férfit – kb. 60 ezer embert – fogságra vetettek, és jelentős részüket elpusztították. A román megszállás alá került hatalmas területen a kommunista és sovinszta terror végig a korszakban, 1989-ig, sőt részben még azon túl is tartott, és sok-sok ártatlan áldozatot követelt. A ma Szlovákia néven önálló államként a helyét kereső magyar Felföldön a háború után az egész magát magyarnak valló lakosságot törvényen kívül helyezték, javaitól megfosztották, egy részüket kényszermunkára hurcolták, másokat elűdöztek. Az utóbbi években, szlovéniai magyar szerzők műveiből megtudhattuk azt is, hogy még a napjainkban tényleg jóbaráti Szlovéniában is pusztított a terror a kommunista rendszer első időszakában: a muravidéki – köztük az egykor Vas megyei muraszombati járáshoz tartozó – magyarok akkori szenvedéseiről az anyaországi magyarság még csak tudomást sem szerezhetett, nemhogy segíthetett volna rajtuk. Az elnyomás és a magukra-hagyottság mértékét is jelezheti, hogy a szlovéniai magyarok lélekszáma napjainkban az első világháború utáni létszámnak mindössze egynegyedére zuhant.

S hogy mekkora volt az áldozatok száma a mai országhatárok közti területen? Csak becsülni lehet. Ha nemcsak az ÁVH és más hatóságok által

elkövetett gyilkosságok és kivégzések áldozatait és a büntetőlágerekben és más körülmények közt elpusztítottakat tekintjük, hanem a Vörös Hadsereg kétszeri inváziója során és következtében elpusztultakat is idesoroljuk, akkor többszázezer főről beszélhetünk. És akkor még csak az erőszak közvetlen áldozataira néztünk. Akkor még nem vettük számba a meg nem született életek millióit, akik részben a bolsevizmus sanyarú anyagi és lelki körülményei miatt, nagyobbreszt pedig a tudatosan lezüllesztett erkölcsi állapotok miatt nem lehetnek közöttünk, és akik ma fájdalmasan és végzetesen hiányoznak a magyar életből. S akkor még csak nem is említettük azt a sok-sok ezer embert, akiknek halála közvetett módon szintén a kommunista rendszer számláját terheli. A földműves, akinek elvették mindenét, és még meg is gyötörték, s a keserűség és a megalázottság szorításából a halálba menekült – hány és hány ilyen ember volt –, ugyanúgy a rendszer áldozata, mint az a munkás, értelmiségi vagy éppen polgár, földbirtokos vagy tisztviselő, akit ilyen vagy olyan okból megaláztak, kifosztottak, menekülésre vagy éppen együttműködésre kényszerítettek. Hány és hány embernek tört derékba a pályája, roppant meg az egészsége, ment tönkre a magánélete, hanyatlott le önbecsülése, szűnt meg az Istenbe, az emberekbe vagy akár önmagába vetett hite a bolsevizmus több mint négy évtizedes, totális uralma következtében...

Nincsen pontos válasz ezekre a kérdésekre. De a miattuk, a társadalom és az élet minden területén jelen lévő veszteségek miatt érzett fájdalom oly mélyen átjárta, és mélyen meg is betegítette a nemzet lelkületét, hogy honfitársaink többsége legszívesebben nem is gondol minderre, és szinte már maga is elhiszi, hogy mindez meg sem történt, és hogy mai nehézségeink nem is függnék össze ezzel a súlyos örökséggel.

Való igaz, hogy meg lehet érteni az elhárító gesztust, meg lehet érteni a feledést. Elvégre nem lehet egyfolytában tragikus dolgokra gondolni. Van azonban két komoly oka annak, hogy legalább néha számot vessünk veszteségeinkkel, és hogy mindenkor tudatában legyünk a valóságnak:

1. Az első az, hogy az áldozatok emlékének ápolása, az utólagos tisztelet megadása elemi emberi kötelesség, amely elől nem térhetünk ki.
2. A másik pedig az, hogy a mai magyar helyzet megértéséhez szükség van a bolsevizmus ismeretére.

Mégpedig elsősorban azért, mert Magyarországon mindeddig nem sikerült megnyugtatóan lezárni a szocializmus korszakát. Nem sikerült éles határvonalat vonni a kommunista rendszer és a demokrácia közé. Sem a politikai, sem az erkölcsi megtisztulás nem következett be, az ország az egyik függőségből a másikba került, ezért nem csodálkozhatunk, hogy ma szinte minden tekintetben rosszabb körülmények között élünk, mint 20 évvel ezelőtt. A kevés pozitívum egyike, hogy ma nyugodtan meg lehet tartani egy ilyen megemlékezést, de ne legyenek illúzióink: ha továbbra is képtelenek leszünk összefogni és bátran fellépni érdekeinkért, ha továbbra is majdnem mindenki a másakra vár – ahogy 20 év óta mindig –, akkor már nincsen sok idő az újabb magyarellenes

diktatúráig, amelyből aligha lesz valaha feltámadás. Szamuely és Kun Béla utódai itt vannak közöttünk, fölöttünk. Ma még csak hazudnak reggel, délben meg este, ma még csak kilövetik a békésen demonstrálók szemét, ma még csak elsikkasztják a dolgozók pénzét – amint azt biztosítási tisztviselő korában a fiatal Kun Béla tette Kolozsvárott –, de közben talán már befűtették a páncélvonat mozdonyát, és holnap utazgatni kezdenek...

Tisztelt Megemlékezők! Magyar Testvéreim!

A magyarellenes diktatúránál jobb a magyarpárti diktatúra, és még jobb – a magyar demokrácia. Hinnünk kell, hogy ez még most, a várhatóan egyre súlyosbodó gazdasági és környezeti válság közepette is lehetséges. De ezért most már nem elég megemlékezéseket tartani. A magyar társadalom egy része ébredezik végre. Előbb-utóbb összeérnek a szándékok, egymásba fonódnak a szívek. A kommunizmus sok-sok ártatlan áldozatának emléke bosszúért nem, de igazságos, magyar rendért kiált.

A jelenlegi kormány a kommunisták egyenesági örököse. Nem tudjuk, mert nem látszik világosan, hogy a kormányváltásra esélyes erőknek valójában szándékában áll-e, és ha igen, képesek-e a szükséges mélységű változtatások megtételére.

A kommunizmus áldozatainak nemes emléke és a puszta megmaradásunk érdeke azonban azt kívánja tőlünk, hogy ne engedjük ismételtenséggel elsikkasztani a szükséges változásokat.

Isten óvja Magyarországot!